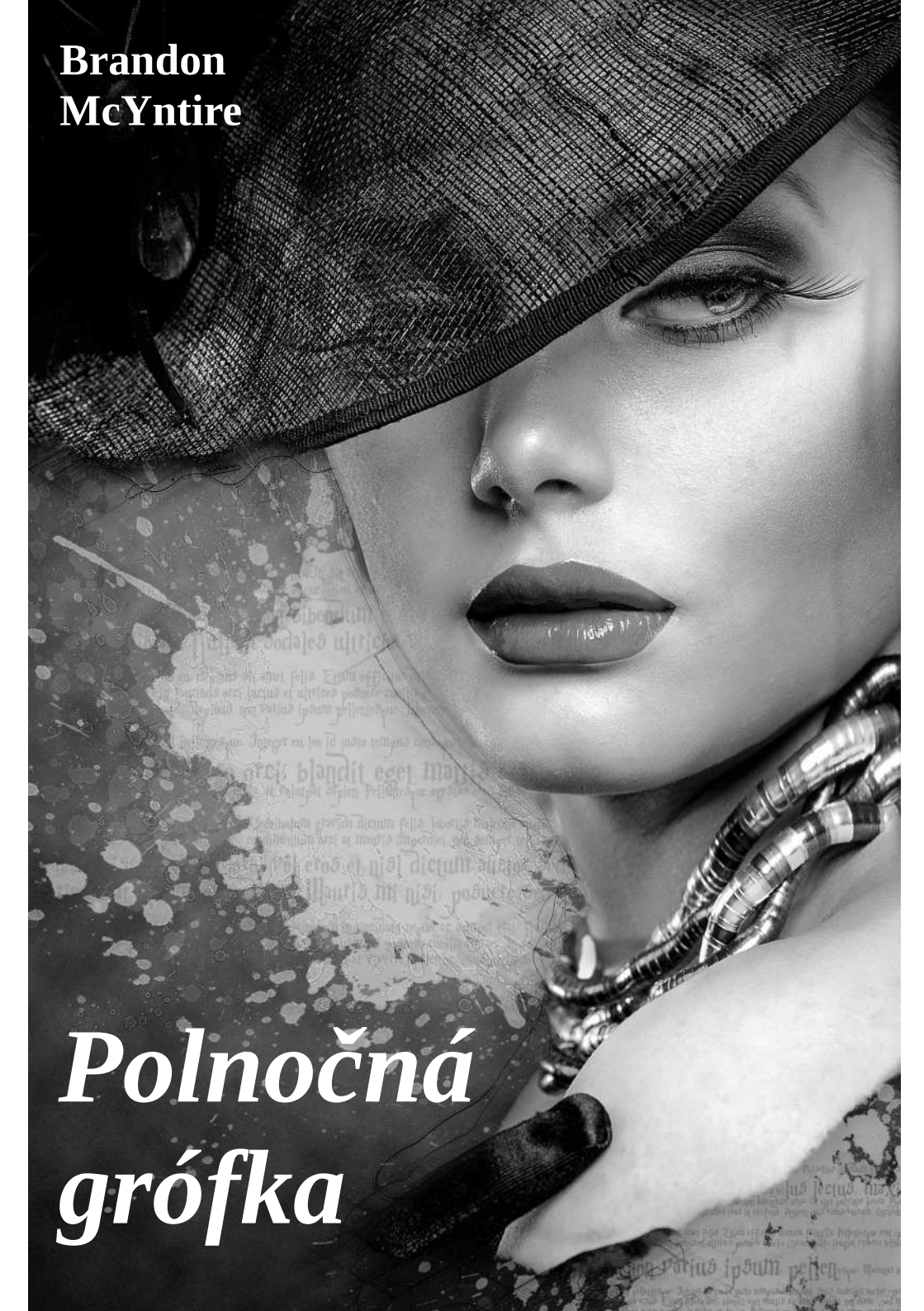

**Brandon
McYntire**

***Polnočná
grófká***

Brandon McYntire

Polnočná grófka

©Brandon McYntire

ISBN: 978-80-99996-11-4

Názov originálu: Polnočná grófka

Autor: ©Brandon McYntire

Fotografia na obálke: www.pixabay.com/ArtTower

Vydavateľ: Branko Mateja

Vydanie: prvé

Počet strán: 54

Formát: PDF

Michalovce, Slovensko, EÚ, 2021

ISBN: 978-80-99996-11-4

Bol pekný májový pondelok a vonku slnečné lúče zaliali celé mesto do pocitu veselosti a šťastia. Konečne pomaly, ale isto prichádza leto a s ním všetky radosti, ktoré nás v tomto teplom období čakajú. Po desiatej hodine doobeda zazvonil zvonček do môjho bytu. Podišiel som k dverám a otvoril. Stála tam naša poštárka a v ruke držala malú bielu obálku. Musel som podpísať prevzatie doporučeného listu a keď som si ho vzal, položil som ho na stôl a už som mu nevenoval pozornosť. Otvoril som ho až v čase obeda. Najprv som neveril, že ide o serióznú záležitosť. Vzhľadom na moju tvorbu a mojím záujmom som si pomyslel, že si zo mňa niekto robí dobrý deň. No niečo mi nahováralo, aby som to nezahadzoval a šiel tam, kam ma pozýval odosielateľ toho listu. Dal som na môj vnútorný hlas a vybral som sa s neistými pocitmi na dohodnuté miesto.

Tu je prepis tohto zvláštneho listu.

Vážený spisovateľ (ezoterik).

Dlhšie som uvažoval o tom, či Vám napíšem vzhľadom na to, čo sa odohráva v našom kaštieli (múzeu) v Michalovciach. Predpokladám, že o tom všetkom, čo vám chcem povedať, budete pochybovať, ale za pokus to stojí. Naši zamestnanci, ktorí v poslednom čase pracovali v kaštieli aj po nociach, boli údajne svedkami zjavovania sa akejsi neznámej ženy. Jedna naša upratovačka v nočných hodinách pri upratovaní neporiadku po robotníkoch zbadala akúsi neznámu ženu, ako stála v miestnosti na prijímanie hostí a obzerala si nábytok. Upratovačka zostala stáť v šoku a nezmohla sa na jediné slovo. Neznáma žena bola oblečená v dobových šatách zo starých časov a mlčky sa prechádzala po celej miestnosti a napokon sa zastavila pred veľkými obrazmi na stenách. Povedala čosi asi v maďarskom jazyku a potom sa veľmi rozplakala. Takto nejako vyzeralo prvé stretnutie s týmto nočným výjavom. Naša upratovačka po tejto udalosti odmietla robiť počas nočnej zmeny. Onedlho jeden robotník, ktorý tiež pracoval v noci na vyhladzovaní podlahy v návštevnjej miestnosti, vraj takisto uvidel neznámu ženu v dobovom oblečení, ako prechádza cez miestnosť a otvára si dvere do vedľajšej miestnosti. Neskôr sa už vraj v návštevnjej miestnosti neukázala. Takéto stretnutia s akýmsi zjavením postupne opisovali viacerí zamestnanci, ktorí sa z rozličných dôvodov museli zdržať v kaštieli po

polnoci. Ak by šlo len o ojedinelý prípad, čiže svedectvo na základe jediného videnia, bral by som to za nezmysel, teda za nejaké výplody fantázie súvisiace s únavou. No keďže o tomto sa už zmieňuje skoro polovica nášho personálu, musím k tomu zaujať nejaké stanovisko, proste niečo s tým spraviť. Nechcel by som prísť o nikoho zo zamestnancov, pretože nestihneme zrenovovať a otvoriť kaštieľ pre širokú verejnosť v stanovenom termíne. Rozmýšľal som, kam sa mám obrátiť a naša administratíva mi dala kontakt na Vás. Údajne sa venujete takýmto veciam a dokonca sa zaujímate o takýto žáner a v tom duchu ste napísali viacero kníh. Viem len o Vás a nechcem pátrať ďalej po ľuďoch, ktorí by nám s týmto pomohli. Ste z nášho mesta a aspoň by ste to mali blízko, ak by ste sa rozhodli vziať tento prípad na pozorovanie. Mojm cieľom a úlohou je to, aby sa tento prelud prestal ukazovať a aby sa definitívne prestal po nociach potľkať po kaštieli. Naši zamestnanci sú vystrašení a hrozí, že nesplníme plán renovácie. Ide o dosť veľa, sú v tom štátne peniaze a záväzné termíny podchytené zmluvami. Preto Vás prosím, aby ste sa zastavili v našej kancelári na námestí v Michalovciach. Ak prejavíte záujem a prídete, veľmi rád Vám osobne vysvetlím všetky podrobnosti ohľadom tejto záležitosti. Myslím to úplne vážne, nejde o žiadny žart. Vopred Vám ďakujem za vašu odpoveď alebo rovno za návštevu v našej kancelárii.

S pozdravom: Správa kaštieľa a organizátor renovácie.

Položil som tento list na stôl v obývačke a rozmýšľal som nad jeho obsahom. Už dlhý čas nepoužívam ezoterické metódy... a teraz sa mám znova angažovať v takomto smere?

No prosia ma o pomoc. Nevieam, čo mám spraviť? Ak budem zajtra v meste, tak sa môžem na chvíľu zastaviť v ich kancelárii. Snáď si zo mňa nerobia dobrý deň a ich záujem o moje služby je korektný. Možno sa na to dám, hoci som plánoval s týmto už navždy skončiť a zostať len pri písaní svojich poviedok.

Nasledujúci deň bola streda. Májové počasie vonku pripomínalo skôr jeseň ako jar. V jednom kuse lialo a mesto stále bolo pod ťažkými tmavými mračnami. Prírode sa akosi nechcelo zobudiť do jarného počasia. Pomalým krokom som sa vybral do mesta a ešte aj celou cestou som nad všetkým rozmýšľal. Keď som došiel na námestie, zastavil som sa pri fontáne a znovu som chvíľu zvažoval, či si zo mňa niekto nerobí blázna. Po chvíli som si povedal, že sa to dozviem len tak, keď to preverím, a tak som sa vybral do kancelárie podľa popisu v liste. Vyšiel som na prvé poschodie úzkymi schodmi a naozaj tam boli dvere, na ktorých bol nalepený znak kaštiel'a. Zaklopal som na ne a otvorila mi mladá žena, zrejme sekretárka.

„Dobrý deň. Dostal som od vás list, a preto som prišiel na chvíľu za vaším šéfom. Chcem s ním hovoriť, ak bude mať na mňa čas.“

Žena vo veku okolo 25 rokov v kostýme, ktorý jej perfektne priliehal a vykresľoval ladné krivky jej tela, a tak vyzerala skôr ako modelka, sa na mňa milo usmiala.

„Samozrejme, že bude, už na vás všetci čakáme! Verili sme tomu, že nás neodmietnete. Poďte ďalej, nech sa páči, hneď vás ohlásim šéfovi a on vás príjme vo svojej kancelárii.“

Sadol som si na gauč a chvíľu som čakal, čo bude. Sekretárka vošla do vedľajšej miestnosti a o chvíľu sa vrátila s úsmevom na tvári.

„Náš šéf vás očakáva, poďte so mnou do kancelárie vedľa. Nech sa páči, môžete vojsť.“

Vošiel som do kancelárie, v ktorej sedel dosť malý a postarší muž v tmavom obleku, ktorý ho ešte viac zmenšoval a dodával mu vzhľad skôr žiaka v lavici ako riaditeľa, ktorý riadi celú prevádzku inštitúcie.

„Vitajte, Brandon! Alebo, Branko? Neviem, ako vás mám osloviť, keďže máte aj spisovateľské meno?“

„Kľudne ma oslovujte aj Branko. To je moje rodné meno. Nevadí mi to.“

„Tak teda v poriadku, Branko, ja som riaditeľom tejto inštitúcie aj celého projektu jej renovácie. Moje meno je Richard. Prosím, sadnite si a hneď vám aj dám uvariť kávu, poviem mojej sekretárke... Vyhradil som si na vás celú hodinu, aby sme mohli predebatovať všetky potrebné kroky. Verím, že dôjdeme ku konečnej dohode a budeme môcť začať celú vec riešiť už hneď zajtra.“

Nenamietal som a sadol som si do čierneho koženého kresla pri okne. Riaditeľ Richard šiel do prednej miestnosti a cez dvere som sledoval, ako sekretárka zapína moderný kávovar striebornej farby. Riaditeľ ešte obracal v ruke nejaké papiere a bolo zrejmé, že je celý rozjarený z môjho príchodu. Niečo hovoril sekretárke a tá sa popritom na mňa sem-tam nenápadne pozrela, len tak zboku kútikom oka.

Kaštieľ v historickom centre Michaloviec je typickým šľachtickým sídlom a dlhodobo bol hlavným sídlom grófskej rodiny Sztárayovcov. Nachádza sa na Kostolnom námestí 1 v Michalovciach pri mestskom parku Kerta. Sztárayovci sa majiteľmi tohto nádherného kaštieľa stali v osemnástom storočí a ich potomkovia tu žili dovedna dvesto rokov. Kaštieľ, ale aj budovy v okolí prešli niekoľkými stavebnými úpravami. Dokonca už aj predtým o niekoľko storočí skôr sa na tomto území nachádzali významné šľachtické sídla. Dodnes si objekt zachoval barokové aj klasicistické architektonické prvky (zo svojich prestavieb). V súvislosti s kaštieľom, samozrejme, kolujú viaceré legendy. V jednej legende o tomto kaštieli sú aj zmienky o bielej pani, ktorá sa po nociach prechádza kaštieľom skrz stien a podobne. Tento výjav nebol v tých dobách ničím zvláštnym a veľakrát vystrašil obyvateľov takýchto kaštieľov či zámkov. Pojem biela pani je takisto predmetom môjho záujmu a plánujem sa v blízkej budúcnosti tomu venovať. Ale tento príbeh nebol o bielej pani. Súvisel so svedectvom viacerých ľudí, ktorí v nočných hodinách v bezprostrednej blízkosti uvideli tajomnú ženu v dobových šatách, ako sa prechádza po návštevnej miestnosti. Nebolo mi najprv vôbec jasné, prečo práve tam a nie aj v iných častiach kaštieľa. Rozhodol som sa, že všetko budem sledovať, poriadne to preverím a veril som, že sa dopracujem k uspokojivému výsledku, zistím, čo je to za zvláštny výjav. Bolo to už dosť naliehavé, pretože viac ako polovica zamestnancov odmietla pracovať počas nočných zmien, a tým sa značne skomplikovala celá situácia pri renovačných prácach.

Vonku bolo nepríjemné studené počasie, hoci už bol prvý máj 2021. Stále pršalo a naozaj to vyzeralo ináč ako v predošlé

roky. Ten májový deň bol v podstate obyčajný, fádny. Mal som si pripraviť nejaký plán na celú akciu. No ako som tak premýšľal, pochopil som, že ten prípad je celkom iný ako predošlé. Pri ňom bolo vlastne nemožné pripravovať plán alebo hocijaký postup. Netušil som, odkiaľ prízrak prichádza, aký to má zmysel, že sa zjavuje, nevedel som, akým smerom by sa malo uberať moje skúmanie a objasňovanie záhady. Jednoducho bol to krok do neznáma. Pomyslel som si, že budem musieť improvizovať a riadiť sa tým, čo kedy a ako nastane. S riaditeľom Richardom sme sa dohodli na povoleniach a na ďalších postupoch, ktoré môžu nastať v rôznych nečakaných situáciách. Nechcel som sklamať jeho očakávania a obaja sme vedeli, že v hre je veľmi veľa.

Kaštieľ ako väzenie.

Riaditeľ mi vydal zvláštne povolenie na ubytovanie sa v menšej izbe v kaštieli. Bola v zadnej časti kaštieľa, čo na mňa pôsobilo dosť izolovane a cítil som sa neisto. Stanovili sme si na vyriešenie celej záhady mesiac máj. Do kaštieľa som sa vybral pešo, keďže to je blízko môjho bydliska. Vošiel som na nádvorie, kde nebolo v tento čas nikoho vidieť. V utorok skoro ráno ešte ani robotníci nedorazili z iných miest ako zvyčajne. Vyšiel som dlhým vonkajším schodišťom nachádzajúcim sa na nádvorí, ktoré vedie z obidvoch strán k hlavnému vchodu. Zaklopal som na veľké drevené dvere a chvíľu som nehnute stál. Zmocnil sa ma zvláštny pocit akejsi neistoty. Dvere sa

pomaly otvorili a objavila sa predou mnou zrejme sprievodkyňa v strednom veku v bežnom oblečení.

„Dobré ráno,“ povedala a podala mi ruku.

„Dobré ráno želim aj ja vám,“ odvetil som a stisol som jej ruku.

„Tak ste tu, ako sme sa s riaditeľom na všetkom dohodli. Včera večer mi telefonoval, aby som vás previedla kaštieľom aspoň tak zbežne a potom vás mám ubytovať. Nebude to dlho trvať, domnievam sa, že najdôležitejšia miestnosť bude pre vás návštevná, kde gróf a všetci ostatní predstavitelia monarchie prijímali dôležité, ale aj celkom bežné návštevy.“

„Áno, máte pravdu, to je najdôležitejšia miestnosť v celej záležitosti, ktorej sa mám venovať.“

„Volám sa Diana a prevediem vás kaštieľom, aby ste mali aspoň zhruba predstavu o tom, ako to tu vyzerá. Vaša izba je v zadnej časti kaštieľa, aby vás cez deň nikto nerušil pracovným hlukom, ale ani debaty medzi zamestnancami a pokriky robotníkov.“

Pomaly sme prechádzali jednu miestnosť za druhou. V každej bolo všetko vybavenie zachovalé tak, akoby ešte stále vládla monarchia a tento kaštieľ obýval grófsky rod. Už som sa len mimovoľne uškrnul a začal pozvoľne obzeráť, z ktorej strany sa objaví služobníctvo. Starobylý nábytok, veľké obrazy na stenách, zarámované v zlatých hrubých rámoch, veľký kozub, porcelán vo vitrínach...

„Viete, Diana, s riaditeľom sme sa dohodli, že tu budem ubytovaný do toho času, kým prelud, ktorého sa všetci boja,

nezmizne zo scény. No limit celého prešetrovania je koniec mesiaca máj. Budem pracovať v noci a cez deň budem viac spať. Dúfam, že sa mi to podarí vyriešiť čím skôr. Je to predsa prípad, ktorý zaťažuje personál a zaťažá aj mňa.“

Diana prikyvovala na všetko, čo som povedal.

„Samozrejme, chápem. To je dohoda medzi vami a ja tiež dúfam, že sa to čím skôr vyrieši. Tadiaľto, o chvíľu vojdeme do vašej izby.“

Prechádzali sme úzkou chodbou, ktorá pôsobila na mňa dosť sklúčene. Boli sme už v zadnej časti kaštiel'a a na chodbách bolo prítmie. Zastali sme pred veľkými drevenými dverami zdobenými rôznymi ornamentmi z čias Uhorska. Kvety, znak rodiny Sztárayovcov. Diana otočila v zámke väčším kovovým kľúčom a dvere sa pootvorili samy. Vošli sme do menšej miestnosti. V strede stál drevený písací stôl a po ľavej strane pri okne bola posteľ s vyrezávanými vzormi na prednej, ale takisto aj na spodnej časti. Ťažké závesy dodávali miestnosti úradnícky charakter. Vyzeralo to ako pracovňa pre jedného človeka. Malé umývadlo s tečúcou vodou a po pravej strane som si skoro ani nevšimol dvere, za ktorými sa skrýval keramický záchod zo starých čias.

„Tak, Branko, toto bude vaše útočisko počas vášho pobytu v tomto kaštieli. Nemáme presné informácie, kto tu v tejto izbe prebýval a na čom vlastne pracoval. Je to očividne menšia pracovňa. Nič viac nevieme. Pre vás ako ušitá na mieru.“

Sadol som si k stolu, na ktorom bolo veľa brožúr, čistých papierov a rôznych časopisov týkajúcich sa obdobia Uhorska a vtedajších panovníkov...

„Tak teda tu budem bývať, kým sa celá záležitosť nevyrieši. Cez deň mám voľno, môžem ísť aj do mesta a takisto môžem aj spať. Taká je dohoda. Ďakujem, že ste ma sem uviedli, už vás nebudem viac zaťažovať. Som v telefonickom spojení s vaším riaditeľom. Myslím, že je všetko tak, ako má byť.“

Diana sa usmiala a vzápätí vyšla z izby. Zostal som sám a len som sa tak obzeral okolo seba. Hlavou mi preletelo: nikto netuší, kto tu v tých dávnych časoch býval a na čom tu pracoval. Je to naozaj zvláštny pocit. Kdesi v diaľke som počul buchnúť niektoré dvere a krátko nato niekto zapol rádio. Nebolo veľmi nahlas, v ničom by ma nevyrušovalo. Pomyslel som si, že určite je to rádio robotníkov a pôjdem sa aj prejsť, aby som si to overil. Medzitým som ešte vybavil pár telefonátov a na stole som si pripravil aj čisté papiere. Celý priebeh tejto akcie musím aj zapisovať, hoci by sa aj nič nedialo. Preto som na stole usporiadal všetky papiere a brožúry tak, aby to bolo prehľadné. Chvíľu som sedel na stoličke a pozeral sa na starý obraz, na ktorom bola namalovaná časť miestnej rieky Laborec. Po chvíli som vyšiel z izby a prechádzal som sa po kaštieli. Mal som to dovolené od riaditeľa. Všetky miestnosti boli veľmi zaujímavé. Naozaj na človeka robia taký dojem, akoby tu stále žili šľachtici. Mnoho obrazov na stenách má veľkú hodnotu a sú súčasťou expozície. Predstavitelia dynastie Sztárayovcov pôsobia naozaj veľmi mocensky. Grófi a grófkky, ich potomkovia, možno aj nejaký príbuzný tejto rodiny. Vyšiel som z veľkej haly do prednej časti kaštieľa a stretol som tam robotníkov, ktorí si práve pripravovali farby na maľovanie stien.

„Dobrý deň, tak to máte naozaj veľa práce už od rána.“

„Máte pravdu. Dost' sa nám to časovo preťahuje, keďže už nepracujeme v noci najmä preto, čo sa tu deje. Vy ste ten spisovateľ, ktorý sem prišiel vyriešiť nočný prelud?“

Tieto slova sa mi zdali také zvláštne, ale hneď som reagoval na otázku.

„Áno, to som ja. Nemôžem nič sľubovať, ale posnažím sa, aby to prestalo čo najskôr a aby život v kaštieli bol taký ako predtým. Idem teraz do mesta, ešte musím vyriešiť nejaké svoje úradné záležitosti.“

„Tak nás tešilo a držím prsty, aby ste tento prípad zvládli,“ povedali mi.

Vedúci robotníkov mi podal ruku a vrátil sa k svojim ľuďom, aby dozeral na ich prácu. Do kaštiela som sa vrátil poobede okolo tretej hodiny. Vonku aj vnútri stále pracovali robotníci. Nezainteresovane som okolo nich prešiel a vošiel som do návštevnjej miestnosti. Stále tu boli rebríky a rôzne náradia. Následne som sa stratil v komnatách kaštiela a zamieril som do svojej malej izby. Bolo v nej neznesiteľné ticho, keďže stíchlo aj rádio, ktoré zrejme už omrzelo robotníkov pracujúcich v prednej časti kaštiela. Lahl som si na posteľ a za chvíľu som zaspal. Nevieť, ako dlho som spal. Keď som sa zobudil, pozrel som sa na hodinky, bolo krátko po siedmej hodine večer. Vyskočil som z postele a podišiel som k oknu. Odhrnul som záves a pozrel som sa cez okno. Vonku bolo šero a navyše bolo zatiahnuté a každú chvíľu hrozil silný dážď. Vyšiel som z izby a zamieril som si to rovno k hlavnému vchodu. Bolo úplne ticho, lebo už odišli aj poslední robotníci.

Došiel som k veľkým vchodovým dverám a siahol som na kľučku. No nič sa neudialo. Dvere zostali zatvorené. Strápol som. Sú zamknuté? Som tu sám a zamknutý? To nie je možné! Rozbehol som sa späť do svojej izby. Vzal som mobilný telefón a ihneď som vytočil riaditeľovo číslo.

„Dobry večer, prepáčte, že vám volám teraz večer. Chcem sa len spýtať, či nenastal nejaký omyl. Chcel som vyjsť von z kaštieľa, ale hlavný východ je zamknutý.“

„Zdravím vás, Branko. Nenastal žiadny omyl, po šiestej hodine odchádza personál a všetci robotníci z kaštieľa. Vždy po šiestej naša správkyňa zamyká celý kaštieľ a odchádza domov. Vždy je to tak. Deje sa niečo neobvyklé? Potrebujete pomoc?“

Trochu som sa upokojil a nechcel som eskalovať celú situáciu do extrému.

„Aha, tak potom v poriadku. Nie, nedeje sa zatiaľ nič. Tak už budem vedieť, aký je celkový systém v kaštieli. Prepáčte, že som vyrušoval.“

Položil som telefón na stôl a sadol som si na stoličku. Tak čo budem robiť teraz. Som tu úplne sám a ešte k tomu za zamknutými dverami. No čo už. Chvíľu som čítal brožúry o Sztárayovcoch, o tejto vládnucej rodine v minulosti. Mená, postavenia, budovateľské projekty...

O deviatej hodine večer som vyšiel s izby a v celom kaštieli bola tma. Riaditeľ nastolil nočný režim, v ktorom platí, že na nočných pracovných zmenách je zakázané svietiť elektrickými svetlami. No nijako neodôvodnil, prečo to tak musí byť. Mal som v ruke nabíjaciu svietiacu baterku, ktorá

bola v noci mojím jediným zdrojom svetla. Prechádzal som jednu miestnosť za druhou a čím ďalej, tým viac sa ma zmocňovala úzkosť. Uvedomoval som si totiž, že som úplne sám v rozľahlom sídle a ešte k tomu všetky vchodové dvere sú zamknuté. Občas som začínal aj prepadať panike. Vrátil som sa do svojej izby, kde som mal povolené svietiť cez noc len malou lampou na písacom stole.

Nastal prvý večer môjho pozorovania zvláštností v kaštieli. V podstate sa táto úloha veľmi nelíšila od strážnej služby. Rozdiel bol len v tom, že strážnici neriešia paranormálne javy. Večer ubehol celkom rýchlo, mal som pocit, že len tak zrazu sa na hodinkách objavil čas desať minút pred dvanástou hodinou.

Prvá noc

Krátko po polnoci sa ešte nedialo nič zvláštne. Sedel som na kraji postele a snažil som sa rozpoznávať cudzie zvuky alebo kroky, ktoré sem nepatria. Zatiaľ nebolo počuť vôbec nič. Všade sa rozľahlo hrobové ticho. Je to jedna z vecí v živote, ktoré naozaj neznášam. Neustále ticho ma ubíja a spúšťa vo mne neznesiteľnú nervozitu. A tak som vzal baterku a šiel som sa prejsť po kaštieli. Baterka mala silné svetelné rozhranie, čiže som videl všetko ako cez biely deň. Pomaly som prechádzal menšie a väčšie miestnosti. Svietil som na nábytok i na obrazy na stenách. Prechádzal som z jedných dverí do druhých a jediné, čo bolo počuť, bol môj lomoz. Zastavil som sa pred dverami, za ktorými bola veľká návštevná miestnosť. Trochu som zmeravel a chvíľu som stál pred dverami. Predstavoval

som si, ako by som sa zachoval, ak by som tam niekoho alebo niečo uvidel. Bolo to vzrušenie s obavami zároveň. Neopísateľný adrenalín. Vypol som baterku a ticho som načúval okoliu. Nič nebolo počuť. Chytil som kľučku a potichu som pootvoril dvere. Nazrel som cez úzky pás pootvorených dverí a zaostroval som zrak do tmy. Nebolo vidieť žiadny pohyb ani záblesk nejakého svetla. Nedialo sa vôbec nič, a tak som potme úplne otvoril dvere a vošiel som do návštevnjej miestnosti. Nepohnute som stál a sledoval som mesačný svit za veľkým sklenenými oknami. Nočné mesačné lúče dopadali na veľké portréty na stenách a dodávali im ešte väčší magický ráz. Prešiel som cez miestnosť až k dverám a pozeral som sa von. Nemal som vôbec podvedomý pocit, že niečo zvláštne by sa malo udiať ani som nepociťoval prítomnosť niekoho iného vo svojej blízkosti. Pozrel som na svoje digitálne hodinky na ruke. Podsvietil som display a takto som videl, že je krátko po jednej hodine ráno. V kaštieli bolo neuveriteľné ticho, čo pre mňa bolo znepokojujúce. Cítil so sa otrasne. Občas sa zvonku ozvalo trúbenie áut. To bolo jediné poznanie, že na tejto planéte nie som úplne sám. Sadol som si do dreveného dobového kresla a vypol som baterku. Keď som bol v blízkosti hlavných vchodových dverí, necítil som až takú tieseň, ako vzadu vo svojej novej izbe. No pre zmenu som sa v tejto časti budovy cítil veľmi osamotene. Nikde nebolo počuť ani šuchnutie, ani zavrzganie podlahy. Stále som bojoval so zlými pocitmi, ktoré vo mne vyvolávalo neznesiteľné ticho. Sedel som v návštevnjej miestnosti možno hodinu, ale vôbec nič sa neudialo. Začínal som byť unavený, ale snažil som sa udržať hore vnútorným presvedčením, že som sem neprišiel nadarmo. Prstami som nervózne poklepával po baterke a nakoniec som

sa rozhodol, že prejdem naspäť do svojej izby. Však potom o nejaký čas sa znovu môžem vrátiť do prednej časti kaštieľa a skontrolovať, či sa niečo nezmenilo. Tak som zapol baterku, aby som si posvietil na cestu. Šiel som pozvoľne cez celý kaštieľ smerom k svojej izbe. Bolo už niečo okolo pol tretej hodiny ráno. Kráčal som úzkou chodbou, ktorá viedla do mojej malej izby. Bol som už pred dverami, keď som si všimol nejaký pohyb v mojej izbe. Najprv som si myslel, že som nechal otvorené okno a pohol sa záves. Vypol som baterku, aby som videl každý pohyb najprv v tme. Tak som rozlíšil postavu, skláňajúcu sa nad písacím stolom. Keď som odchádzal z izby, vypol som malú lampu na stole. Podľa predpisu a nariadení, ktoré som podpísal na začiatku celej akcie. Prebehol po mojom chrbte mráz a rozbúchalo sa mi srdce. Pochopil som, že práve mám dočinenie s paranormálnym javom, čoho som bol svedkom viackrát aj v minulosti. No v danej chvíli som zostal čiastočne vystrašený. Bol som sám v celom kaštieli a ešte k tomu zamknutý. V mojej izbe sa skláňala nad stolom neznáma postava. Zapol som baterku, ale nezasvietil som priamo na ňu, aby som ju neoslepil alebo aby som nedostal šok z toho, čo uvidím. Baterkou som sa snažil spraviť slabé svetlo tak, že som ňou svietil na podlahu, a tým vzniklo prítmie. V ňom som uvidel celú postavu pri mojom stole. Bolo jasné, že ide o ženu štíhlej postavy a rovnako vysokú, ako som ja. Jej navrstvené šaty čiernej farby a biela blúzka boli dobového charakteru. Také sa nosili v dávnej minulosti, minimálne pred dvesto rokmi. Nevedel som to presne určiť. Žena si ma vôbec nevšímala, obzerala a prehŕňala niečo na stole. Najprv som sa nezmohol na slovo a stál som ako prikovaný na prahu dverí. Žena sa zanedlho vzpriamila a pomaly sa otočila ku mne. V tej

chvíli som ju uvidel v plnej paráde. Svetlé vlasy zvláštne upravené a upletené do veľmi pekného účesu. Bábikovská tvár a veľmi pekné tmavé oči, za ktorými sa skrývalo veľké tajomno. Stála predou mnou ženská bábika z čias kráľov a monarchie. Nečakal som takúto peknú ženu, bol som skôr pripravený na nejaký zjav, ktorý si neuvedomuje ani sám seba a nielo ešte aj svoje okolie. Pozerali sme sa na seba a obaja sme mlčali. Odrazu žena čosi povedala v maďarskom jazyku. Zalapal som po dychu a zavrtel som hlavou, čím som naznačil, že som to nepochopil. Žena znova niečo povedala, ale ani tomu som vôbec nerozumel. Zrazu zo mňa opadol strach. Pomyslel som si, že takého nádherného prízraku sa naozaj nemusím báť. A ak by mi chcela ublížiť, bol by som spokojný s tým, že by to bola takáto krása.

Tak som sa rozhodol prehovorit': „Odkiaľ prichádzaš a ako sa voláš?“ skúsil som po slovensky.

Žena si pritisla dlane na hrudník a trochu sa zamyslela. Odpovedala mi tiež po slovensky, no trochu zmätene.

„Ja... ja neviem, prečo ma tu nechali... volám sa Amáta.“

V očiach mala taký zvláštny unavený výraz. Rozmýšľal som, čo by som sa jej spýtal. Ako by som sa dostal k tomu, prečo je tu.

„Amáta, povedz mi, ako si sa sem dostala? Čo ťa sem priviedlo?“

Amáta sa pohla od stola a naznačila mi, aby som šiel s ňou. Vyšli sme z izby a ja som baterkou zasvietil pred nami na podlahu, aby som nerobil príliš veľké svetlo. Kráčali sme vedľa seba a prešli sme do miestnosti, ktorá vyzerala ako menšia

obývačka. Boli tu štyri zdobené kreslá, uprostred stál väčší stôl a pri stene nízky nábytok s porcelánom. Amáta si sadla na kreslo a rukou naznačila, aby som si sadol oproti nej. Sadol som si na kreslo a baterku som otočil oproti stene, aby sme nemali priveľa svetla, ale ani úplnú tmu. Pozrel som na Amátu, uvedomil som si, že v tom prítmí je ešte krajšia ako predtým. Rozmýšľal som, koľko môže mať rokov. Nechcel som hneď vytiahnuť túto netaktnú otázku. Bola to naozaj veľmi netypická situácia. Sedel som v kaštieli v grófskej obývačke s prízrakom, ktorý sám nechápal, ako je možné, že sa tu nachádza. Naplánovaná akcia sa začala skontaktovaním sa s prízrakom z kaštieľa, ktorý strašil zamestnancov. Lenže následne bolo potrebné prísť na koreň celej záhady. Tak som kládol Amáte otázky, aby sme spolu na niečo prišli. Amáta rozprávala lámanou slovenčinou s maďarským prízvukom a mnohokrát aj s maďarskými slovami. Preto som občas nerozumel, o čom presne hovorí.

„Amáta, čo sa stalo? Dokážeš si spomenúť? Prečo si sem prišla?“

„Bola som chorá, veľmi ťažko sa mi dýchalo. Odviezli ma do Burgenlandu. Nemám to tam veľmi rada. Bola som v nemocnici a potom už ku mne nikto neprišiel. Zostala som tam sama a čakala som, kým po mňa niekto príde. Ale nikto neprišiel.“

Na chvíľu nastalo ticho. Vnímal som, že tuho rozmýšľa, že sa snaží na niečo si spomenúť.

„Kto ťa tam odviezol?“ spýtal som sa, aby som jej pomohol.

„Náš kočiš zapriahol všetky naše kone, aby sme tam boli čím skôr. Boli so mnou rodičia a moje dve sestry. Odišli sme z Verseču a dva dni sme boli na ceste do Burgenlandu. Hovorilo sa, že tam majú najlepších lekárov z celej ríše.“

Musel som si zapamätať všetky názvy a mená, ktoré Amáta spomínala, aby som to potom mohol všetko zapísať a vypracovať konečnú správu o celej jej situácii. Napadli mi rôzne eventuality v súvislosti s tým, čo mi Amáta zatiaľ povedala, a preto som jej položil ďalšiu otázku, aby som si to postupne ujasnil.

„Povedz mi, Amáta, ako dlho si bola v nemocnici v Burgenlande?“

Amáta sa zamyslela.

„Neviem, ako dlho, ale veľmi dlho. Neviem, čo sa stalo, ale zrazu v nemocnici nebol už žiadny človek ani lekári, ani sestry. Prechádzala som po nemocnici cez všetky nemocničné izby rôznych oddelení. Nikde som nikoho nenašla. V jedno ráno, keď som sa zobudila, bola celá nemocnica akási stará. Ošarpané steny. Izby bez postelí. Niekde už vôbec neboli ani dvere. Celá nemocnica bola špinavá, prázdna a bola v nej veľmi zima. Občas som vyšla von do parku pred nemocnicou, ale ani tam som nikoho nestretla. Aj tam bol všade neporiadok a úplné ticho. Nevedela som, prečo ma nechali v tej nemocnici. Asi ma nevedeli vyliečiť, tak všetci odišli preč a nechali ma tam.“

Pochopil som, že dávam správne otázky, keďže krok po kroku odhaľujeme podstatu celej veci.

„Hm, no vieš, rozmýšľam, aký mohol byť rok, keď ťa odviezli do nemocnice.“

Amáta sa začudovane na mňa pozrela.

„Aký rok? No predsa rok 1651. Bol november a ešte bolo celkom teplo. Deň pred naším odchodom sme dostali pozdravný list od nášho mladého kráľa Ferdinanda IV. Mala som presne 19 rokov tak ako on. Poslal nám pozdrav, aby nám zablahoželal k prebratiu správy južného Uhorska. Písal, že ríša je zaobstaraná tak, ako má byť, správcovia ohlásili prebytok potravín a obsah cisárskej pokladnice je dvakrát väčší, ako bol predošlý rok.“

Fajn, pomyslel som si, to je to, čo som sa snažil predovšetkým zistiť v tomto rozhovore – rok, miesto, kráľ...

Amáta sa znova zamyslela a zaspomínala.

„Potom som sa vrátila do nemocnice, ale keďže tam nikto nebol, ľahla som si znova na posteľ a zaspala som. Predtým som si predstavovala, že som doma v našom kaštieli vo Vršaci. No a ráno, keď som vstala, bola som v skutočnosti doma v našom kaštieli. Zvláštno len bolo, že bol takisto prázdny. Bola noc a prechádzala som cez všetky izby v kaštieli. Nikde nebol nikto z našej rodiny. Podaktorí boli len zobrazení na obrazoch na stenách ako spomienka. Mnohých som ani nespoznala. Keď som odchádzala do Burgenlandu, niektorí z nich boli ešte deti. A teraz ich podobizne visia na stenách, avšak už v oveľa staršom veku a poniektorí sú už aj celkom starí. Žiaľ, vo Vršaci som bola dlho sama, a tak som vybrala do ďalších kaštieľov, ktoré som poznala už od detstva. No všade to bolo úplne rovnaké. Všetko tam bolo upratané a na svojich

miestach. No nikde nikoho. Nenašla som ani svoje sestrenice ani bratrancov, s ktorými sme vždy vystrájali, keď sme sa stretli. Mnohých vyobrazenie ani nespoznávam, starší vek ich dosť zmenil. Len podľa uvedeného mena pri zobrazenej osobe som pochopila, o koho ide. Viem, že sa so mnou niečo stalo, ale vôbec tomu nerozumiem.“

Počúval som ju, ale bol som už príliš unavený a ani neviem, kedy som usnul. Zobudil som sa v kresle celý dolámaný, Amáta už pri mne nebola. Keďže bolo desať hodín doobeda, pobral som sa do svojej malej izby a ešte som si ľahol spať. Zobudila ma Diana s tým, že už doniesla objednaný obed. V rukách mala igelitovú tašku a v nej polyesterové balenia, v ktorých bol kompletný obed. Tak som sa donútil vstať a sadol som si k stolu. Naobedoval som sa a medzitým som si v hlave premietal všetko, čo som zažil a počul v noci. Vzal som jeden čistý papier a zapisoval som útržkovité informácie a snažil som sa pospájať súvislosti.

Amáta. Mesto Vršac v Uhorsku. Rok 1654. Uhorské kráľovstvo. Amáta mala 19 rokov. Mladý kráľ Ferdinand IV. List od kráľa. Dlhá cesta do Burgenladu. Prázdna nemocnica a vonku neporiadok. Návrat do domovského kaštieľa, ktorý bol takisto prázdny ako tento. Amáta je krásna mladá žena, ktorá bola chorá a skončila v nemocnici v Burgenlande. Asi v tej dobe ľudia viac dôverovali rakúskym doktorom. Amáta je oblečená v širokých vrstvených a vyšívanych šatách čiernej farby. Na sebe má bielu asi hodvábnu blúzku, takisto vyšívajú so vzormi rôznych kvetov. Má svetlé vlasy, upravené do zvláštneho a veľmi pekného účesu. Do vlasov má vsunutú menšiu tenkú ružu čiernej farby, asi kovovú. Nadránom som

zaspal v jednej obývačke, kde sme s Amátou mali v noci prvý rozhovor.

Poznanie pravdy.

Poobede okolo druhej hodiny som šiel na chvíľu do mesta. Zamieril som na mestský úrad a snažil som sa tam nájsť nejaké informácie ohľadom Uhorska v tých časoch. Na internete som sa nedopracoval k potrebným informáciám, aby som mohol spresniť, o koho a o čo presne ide. Bezvýsledne. Trochu som sa prešiel mestom a vrátil som sa do kaštieľa. Bolo niečo po štvrtej hodine poobede a niektorí zamestnanci aj robotníci už odišli. Moje myšlienky zrazu prerušila správkyňa Diana.

„Branko, prosím, podťte so mnou na nádvorie. Prišiel pán riaditeľ na chvíľu, tak by vás chcel vidieť.“

„Samozrejme, Diana, hneď idem s vami.“

Položil som papiere na stôl a spolu sme šli na nádvorie. Na dvore stál riaditeľ Richard v obleku a podal mi ruku. Auto mal podľa predpisu na parkovisku.

„Tak ako ste na tom po prvej noci? Udialo sa niečo ohľadom toho prízraku?“

„Ale áno, samozrejme, áno. Došlo k prvému kontaktu, rozprávali sme sa a momentálne dávam dokopy prvé súvislosti. Ten prízrak je žena z niektorého uhorského rodu, ale neviem zatiaľ z ktorého. Je veľmi pekná, priateľská, kultivovaná, ale dosť zmätená. Nechápe veci okolo seba, nenachádza súvislosti a východisko. Len tak blúdi, nemá ani jasno, kam to speje.“

Všetko zapisujem a vypracujem správu. Možno to ani nebude trvať tak dlho, ako sa plánovalo. Nerád by som tu strávil celý mesiac. Posnažím sa poskladať túto skladačku čím skôr. Možno zapojím do toho moje tajné zdroje, lebo si myslím, že sa sám nedopracujem k potrebným informáciám.“

Riaditeľ si spokojne upravoval sako a pozeral sa na strechu kaštieľa. Očividne sa tešil zo správy, že sa všetko čoskoro dokončí. Rozlúčili sme sa a ja som sa vrátil do kaštieľa. Ešte som prehodil pár slov z robotníkmi, ktorí dokončovali maľovanie vnútorných stien v návštevnej miestnosti. Aj ich zaujímalo, ako prebieha sledovanie. Trochu sme sa o tom bavili a potom som sa pomaly vybral do svojej izby. Sadol som si k stolu a snažil som sa vrátiť k predošlým myšlienkam. K dnešným záznamom som doplnil poslednú poznámku. V tomto prípade sa bavíme o Uhorsku, pretože v roku, ktorý Amáta uviedla, ešte Rakúsko-Uhorsko neexistovalo. Týmto som ukončil zapisovanie z prvej noci sledovania. Lahol som si na posteľ a mohol som si ešte pospať do svojej nočnej zmeny. Ležal som so zavretými očami a rozmýšľal som, ako budem postupovať ďalej. Zaspal som.

Večer o pol ôsmej ma zobudilo škriekanie nejakého vtáka na záhrade pri kaštieli. Počúval som to otrasné škriekanie, až som to s nervami nevydržal a vyskočil som z postele. Zabudol som poobede zatvoriť okno, a preto ho bolo tak veľmi počuť. Zatvoril som okno a keďže nebola celkom tma, nemusel som svietiť lampou. Otvoril som dvojlitrovú fľašu s vodou a nalial som si do pohára. Sadol som si k stolu a zadíval som sa na zatvorené dvere. To mi pomohlo sa skoncentrovať sa na pár vecí, ktoré mi zatiaľ nedávajú zmysel a premyslieť si, ako

budem postupovať. Ak si nebudem vedieť ani po tejto noci sám poradiť, budem sa musieť obrátiť na svojich tajných spolupracovníkov. Oprel som sa do stoličky a zhlboka som sa nadýchol. Možno je niečo aj v tomto kaštieli, čo som prehliadol. Je tu možno niečo, čo sem pritiahlo Amátu. Hoci blúdi z jedného kaštieľa do druhého, z jedného zámku do druhého... možno nenašla to, čo ju malo posunúť ďalej, čo by jej umožnilo prejsť na druhú stranu. Literárne presnejšie, na druhý breh. Tak som si vzal baterku a okolo deviatej hodiny večer som šiel na prechádzku po kaštieli. Snažil som sa všimnúť si aj tie najmenšie detaily, ktoré by mi mohli pomôcť. Veľké obrazy, dobový nábytok, sklenené sady pohárov, menšie a väčšie sochy, porcelán zo všetkých kútov sveta. Snažil som sa otvoriť aj niektoré dvere, ktoré som predtým neotváral. Všetky boli zamknuté. Neodvážil som sa vyzvedat' ani medzi personálom, prečo, kvôli čomu sú zamknuté. Rešpektoval som ich vnútorné predpisy. Prechádzal som izbami, chodbami. Nevšimol som si nič, čo by ma malo upútať. Došiel som do malej obývačky, kde som noc predtým diskutoval s Amátou. Bola už tma, a tak som rozsvietil baterku, ktorú som položil na stôl a nasmeroval znova na stenu. Rozmýšľal som o tom, ako Amáte vysvetlím, že je už dávno mŕtva. A hlavne musím prísť na to, kde je pochovaná, ak vôbec pochovaná je. Chvíľu som si posedel v kresle, ale do polnoci bolo ešte ďaleko. Občas som zašiel k veľkému oknu vo vstupnej hale a len tak som pozeral von do tmy. Znova bolo hrobové ticho, ktoré ma tak hrozne tlačilo k zemi. Neznášam to. Aj ten pomätený vták škrieka len cez deň a v noci zrejme spí. Mohol si radšej zmeniť režim a mohol škriekať radšej teraz, aby ma udržiaval hore. Aspoň by na mňa nešli driemoty. V duchu som si predstavoval, ako tu v minulosti

žili grófske rodiny. Panstvo, ktoré spravovalo celé mestá, lesy, pozemky... a zrazu prišli o všetko, čo mali, o svoju moc aj majetky. Hm. Dejiny ma vždy fascinovali. Zánik monarchie a osobitne zánik Rakúsko-Uhorska má pre mňa zvláštny význam. Je to ohromujúce a dôkaz toho, že aj zdanlivo neochvejný systém vládnutia sa dokáže totálne zmeniť. Moje myšlienky zrazu pretrhlo buchnutie niečoho v inej miestnosti. Zmeravel som a čakal som, čo bude. No nedialo sa vôbec nič, iba občas bolo počuť šuchotanie. Vzal som baterku a šiel som za tým šuchotom. Došiel som k izbe, ktorá bola asi nejaká grófska spálňa. Posvietil som baterkou do izby a hneď som uprostred zbadal čosi sa zalesknúť. Na koberci sedela biela mačka a treštila na mňa svietiace oči.

„A ty si sa tu odkiaľ vzala? Budeš mi robiť spoločnosť, aby som tu nebol tak celkom sám po nociach?“ Mačka ma nehnute pozorovala. Nechal som otvorené dvere a vrátil som sa do svojej izby, aby som sa napil vody. Mačka ma nasledovala. Napadlo mi jej dať nejaké aspoň dočasné meno. Rozmýšľal som aké. Nevedel som, či je to mačka niekoho z personálu alebo sa sem iba zatúlala, proste vlúpala sa do kaštieľa. Tak som jej dal meno Darsy, pretože bola biela a objavila sa predomnou ako duch. Výpol som lampu na stole a svietil som baterkou na podlahu, po ktorej som išiel. Znova som prechádzal po úzkej chodbe. Darsy ma nasledovala. Ani som si pritom nevedomil, ako rýchlo ubehol čas a nastala polnoc. Všade bolo ticho a desivá tma. Občas som v tme zahliadol bielu Darsy, ako behá po izbách hore-dole. No po chvíli som nevedel, čo mám robiť, tak som si sadol do kresla vo veľkej návštevnjej miestnosti. Znovu som sa ponoril do myšlienok, zvažoval som možnosti, ktoré by ma posunuli vpred. Napadol

mi jeden scenár, ktorý by som eventuálne mohol použiť na uzavretie celej záhady. No rozhodol som sa si ho zatiaľ nechať len v hlave a nepredkladať ho nikomu. Zrazu z vedľajšej izby vybehla Darsy a zamierila rovno ku mne. Bola nervózna a prskala na všetky strany. Snažil som sa ju upokojiť, a tak so ju hladkal po bielom kožuchu. No nijako to nepomáhalo. Vzal som ju a položil do kresla. Šiel som do vedľajšej izby a v tme som zahliadol postavu ženy v širokých šatách. Bola to Amáta. Pozerala sa na veľký obraz na stene, na ktorom bol namaľovaný gróf.

„Vystrašila si nás a hlavne moju novú kamarátku Darsy. Bude si musieť na teba zvyknúť... Vidím, že ťa veľmi zaujímajú obrazy na stenách.“

Amáta smutne pozerala na obraz a po chvíli sa obrátila ku mne. Baterkou som svietil na opačnú stranu izby, aby sme neboli príliš osvetlení.

„Nemala som v úmysle nikoho vystrašiť. Hm. Stále si obzerám tieto obrazy, ale nespoznávam nikoho. Nikdy som týchto ľudí nevidela. Ani jedného z nich. Gróf... a grófica... Vôbec ich nepoznám, a to som bola na stretnutí všetkých panovníkov Uhorska v Levoči. Mala som vtedy šesťnásť rokov. No nevidela som tam nikoho z týchto ľudí na obrazoch.“

Všetko mi do seba zapadalo ako ozubené kolieska v ručičkových hodinách. Rozmýšľal som iba nad tým, ako jej to podám, aby sa nevystrašila a nezmizla skôr, ako sa dozviem informácie, kvôli ktorým sem prišla.

„Ja viem, prečo ich nepoznáš. Len rozmýšľam nad tým, prečo si prišla až sem. Viem, že hľadáš svoju rodinu. Ale

nemyslím si, že je to celkom tento dôvod, pre ktorý si tu. Myslím si, že si nestihla niečo vyriešiť a stále sa v tom strácaš.“

Amáta sa na mňa mlčky pozerala a potom sklopila zrak. Hľadela pred seba na podlahu. Ťažko si vzdychla. Otočila sa od obrazov a kývla mi rukou, aby sme odišli z miestnosti. Nasledoval som ju. Prešli sme veľkou chodbou a vošli sme do malej obývačky, v ktorej sme boli noc predtým. Sadli sme si do kresiel oproti sebe. Baterku som otočil smerom na stenu, aby bolo prítmie, ale aby som aj zreteľne videl na Amátu. Bola naozaj krásna. Ústa mala namaľované červеныm rúžom, bábikovská tvár jej dodávala dvojnásobnú záhadnosť. Pozerala sa na mňa bez akýchkoľvek emócií, čo bolo trochu divné, keďže stratené bytosti v čase prejavujú najviac emócií a hlavne tých negatívnych.

„No vieš, isté sily v našom Uhorsku chcú podryť monarchiu. Položili si za cieľ, že raz a navždy zničia našu vládu a nahradia ju za niečo iné, čo nepoznám. Vieme to len my predstavitelia vládnucich rodov v Uhorsku. Mám tajný odkaz pre grófa z Michaloviec. Je zapečatený v malej obálke tu v mojej bočnej kapse na blúzke. No neviem, ako mu ho mám odovzdať. Nie je tu a nie je tu nikto ani z jeho blízkych. Nenašla som nikoho, komu by som ho mohla odovzdať ani vo všetkých ostatných kaštieloch a zámkoch, ktoré som prešla. Tak neustále hľadám niekoho, komu by som mohla tento odkaz odovzdať. Možno zachráni veľa.“

Hľadel som na stôl pred sebou a vedel som, že už musím začať celú vec posúvať dopredu. Pozrel som sa na Amátu a tá mala stále ten pokojný výraz a nič nehovoriaci pohľad. Občas

ma to desilo, zmocňoval sa ma pocit, že každú chvíľu vyskočí a možno ma odpraví na druhý svet. No našťastie nemala takéto pohnútky. Napriek tomu som si jasne uvedomoval, že musím ísť na ňu pomaly, aby sa nevystrašila, lebo všetko by sa tým pokazilo.

Zadíval som na ňu a začal som jej vysvetľovať bod po bode.

„No vieš, Amáta, aby som ti pomohol, musíme sa vrátiť k nemocnici, v ktorej si ležala. Hovorila si, že si mala problémy s ťažkým dýchaním a podobne. Pamätáš si, ako si sa vyliečila?“

Amáta ani dlho neuvažovala a hneď mi vysvetľovala. Pamätám si len, že ráno som už vstala úplne zdravá a vtedy už v nemocnici nebol nik z personálu ani žiadny pacient, ani žiadny iný človek.“

„Takže, Amáta, rozoberme si tento fakt. Ako je to vôbec možné? Je na to jediné vysvetlenie. Ty si sa nikdy nevyliečila, ale naopak, v tú noc si zomrela. Podľa mňa na ťažký zápal pľúc. Preto keď si ráno vstala, nikto už v nemocnici nebol.“

Amáta zmeravela a bez slov na mňa civela. Bola to pre ňu hrôzostrašná chvíľa.

„Som naučená neprejavovať ani smútok, ani radosť ako budúca grófká, ktorá má spravovať celý juhozápad Uhorska. Musím mať svoju dôstojnosť. Aj v tejto chvíli mi chceš povedať, že som mŕtva? Ale veď sedím tu pred tebou v tomto kresle. Ako by som mohla byť mŕtva?“

Bol som rád, že prvotná drsná správa ju nevystrašila alebo nevytočila do nepríčetného stavu.

„To je pravda, sedíš tu a dokonca sa zhmotňuješ do fyzickej podoby. No prichádzaš vždy po polnoci. Je to preto, že máš otvorené dvere, ktoré ja budem musieť zatvoriť, aby si našla svoju cestu a večný pokoj.“

Amáta sa na chvíľu sklúčila a chytila si pravý bok na bielej blúzke.

„Musím odovzdať odkaz grófovi, aby vedel, na čo sa má pripraviť. Musím ho varovať a vrátiť sa domov. Čakajú ma ďalšie povinnosti a škola pre panovníkov. Nemôžem to zanedbať. Inak by som bola slabou alebo neschopnou grófkou.“

Po týchto slovách nastalo ticho a podoprel som si hlavu. Pozeral som na túto stelesnenú krásu, ktorá si vôbec neuvedomovala, čo sa jej stalo. Pomyslel som si, že ju nechám, nech mi rozpráva, nemá zmysel ju presviedčať o niečom, čomu vôbec nerozumie. Podstatné pre mňa bolo, že spomenula návrat domov do Vršaca. Toto je smerodajná informácia v celej veci. Nepýtal som sa jej, kde a ako ju pochovali. Ani by neporozumela otázke. Je možné, že ju vôbec nepochovali, že nemala žiadny pohreb. Preto blúdi po celom domnelom „Uhorsku“ s tajným odkazom pre grófa. Rozhodol som sa, že ju nebudem vôbec o ničom presviedčať a nechám ju rozprávať.

„Amáta, povedz mi, čo robíš počas bežných dní, keď si doma vo Vršaci. Čomu sa venuješ?“

„No najradšej sa prechádzam v našich záhradách pri kaštieli a obdivujem kvety, ktoré v nich rastú a ktoré

pochádzajú zo všetkých končín Uhorska. Potom máme vyučovanie so Žofiou a Esterou v paláci na námestí. Učíme sa, čo bude našimi povinnosťami pri vládnutí a všetky ostatné náležitosti. Môj otec ma chce vydať za rakúske knieža, čo sa mne vôbec nepáči. Nerada by som zmiešala náš rod s rakúskym rodom. Uhorsko má byť Uhorsko a nesmie byť kontrolované niekým iným. Nikdy sa zaňho nevydám a radšej si zoberiem Uhra. Rodeného. Boli sme sa kúpať v mori, no voda bola dosť studená a veľmi som prechladla. Potom sa mi začalo ťažko dýchať. Preto ma odviezli do Burgenlandu, ktorý však ja tak neznášam. Chcela som, aby ma rodičia vzali do uhorskej nemocnice, ale nedali sa zlomiť. Otec nastolil, že ma nemôžu nechať samú napospas uhorským doktorom, keďže sa chystá tá strašná vec. Neveril im a radšej zapriahol všetky kone a odviezli sme sa do Burgenlandu.“

Zrazu stíchla a ťažko sa nadýchla. Zatvorila oči a obidve ruky si položila na širokú sukňu. Nastalo neznesiteľné ticho. Stratil som pojem o čase a nechal som sa unášať týmto rozprávaním o veciach, ktoré sú už dávno len minulosťou našich dejín.

„Takže som mŕtva.“ Znova skonštatovala svoju situáciu, čo znamenalo, že už pripustila túto možnosť a trochu sa s tým vyrovnala. Pochopila, že sa to už nedá zmeniť.

Nahol som sa k stolu a povedal som Amáte.

„Prosím, podaj mi ruku.“

Amáta neváhala a natiahla ku mne svoju pravú ruku. Chytil som jej ruku obidvoma dlaňami a bola studená ako ľad.

Na prostredníku mala pekný zlatý prsteň s fialovým diamantom v strede. Prstami som prechádzal po tejto ľadovej ruke.

„Pozri, sľubujem ti, že spravím všetko preto, aby si našla svoj pokoj. Posnažím sa nájsť tú správnu cestu k tvojmu pokoji. Ešte ma zaujíma ten odkaz. Keď sa zhmotňuješ, predpokladám, že aj ten list sa dá prečítať.“

Amáta stiahla svoju ruku naspäť a siahla do vrecka zašnúrovaného bielou stuhou. Vytiahla z neho malú svetlohnedú obálku zapečatenú červeným voskom s pečaťou jej rodu. Položila ju na stôl a zrazu sa postavila. Bez slov vyšla veľkými dverami von z obývačky smerom k veľkému východu. Zostal som sedieť, nešiel som za ňou. Z chodby som započul mňaukanie a prskanie bielej mačky Darsy. Tým oznamovala, že Amáta odchádza. Zablýskol som sa na obálku z listom na stole. Amáta zrejme pochopila, že už je neskoro a nemá ju komu odovzdať. Bolo už päť hodín ráno a bol som už naozaj unavený. Vzal som obálku zo sebou do izby a Darsy bežala predo mnou. Vedela presne, kam ideme. Vošiel som dnu a prezliekol som sa do úboru. Obálku som hodil do svojej príručnej tašky a zazipsoval som ju. Darsy vyliezla na stoličku pri stole a pozerala na mňa, ako zaspávam. Viac si už z tejto noci alebo presnejšie z rána nepamätám.

Návrat domov.

Zobudil som sa znova v popoludňajších hodinách. Bolo presne pol tretej poobede, keď za zatvoreným oknom bolo počuť škríkanie toho veselého vtáka. Už som si ho temer vôbec nevšimol a na stoličke sa naťahovala Darsy. Očividne sa jej spalo dobre, lebo si vôbec nevšimala, že som sa už postavil. Na písacom stole bol položený obed v polystyréne. Správkyňa Diana ma zrejme nechcela budiť, preto ho len položila na stôl a odišla preč. Sadol som si, no predtým som vzal Darsy na ruky, položil som ju k stene do rohu izby. Trochu sa popreťahovala, ale znova zaspala bez problémov. Obed bol ešte celkom teplý, dal som si zeleninovú polievku a ako druhý chod som objavil kuracie stehno s ryžou a zeleninovou prílohou. Darsy spala. V diaľke som počul hrmot kovových rebríkov, aké používajú maliari. Už poznám naspamäť zvuky, ktoré sa ozývajú v tomto kaštieli. Už som si aj zvykol na režim, že v noci musím byť hore a cez deň spať. Tu vzadu ma nikto a nič neruší. Po obede som vzal papiere, zbalil som ich do svojej príručnej tašky. Vyšiel som von z kaštieľa a sadol som si na múrik. Vybral som z kapsy mobilný telefón a zavolať som na jedno tajné číslo. Zvonenie netrvalo dlho a ozval sa ženský hlas. Potichu a v krátkosti som sa snažil vysvetliť, čo potrebujem.

„Ahoj V. Mám zapísané potrebné informácie o tejto záležitosti. Myslím, že viac ani nič iné sa už nedozviem. Potrebujem tvoju radu. Mám nejaké nápady, ale musím sa utvrdiť, že je to tá správna cesta. Máš na mňa čas približne hodinu?“

„Určite si nájdem dnes tú jednu hodinu. Navrhujem, aby si ma počkal pri vstupe do mestského parku. Prídem presne o piatej poobede. Budem v bielom aute značky Kia a zastavím

hneď pri parku. Ty tam už čakaj. Buď tam skôr, ako prídem ja, aby sme sa náhodou neobišli.“

Potešil som sa, že nám do cesty neprišla nejaká nečakaná prekážka. Tak som sa ešte prešiel mestom a zašiel som aj do obchodu s vodárenskými potrebami. Mám doma ešte nedokončenú robotu, čo sa týka vody. Po pol piatej hodine som sa vybral do parku. Postavil som sa k zábradliu a čakal som. Nebolo ešte päť hodín a na parkovisku hneď predomnou zastavila veľká biela Kia. Otočil som sa a akoby sa nič nedialo, šiel som do parku a sadol som si na lavičku. Žena s menom Veronika sa blížila ku mne a takisto si sadla nezainteresovane vedľa mňa.

„Ahoj, Branko. Tak sme sa už dlho nevideli. Som rada že sme sa opäť stretli a ešte k tomu pracovná záležitosť. Veronika vybrala z kabelky elektronickú cigaretu, čo robilo dojem vysokého postavenia v spoločnosti.“

„Ahoj, máš pravdu. Takisto som rád, že si si našla na mňa trochu času. Bol som poverený jednou záležitosťou, ktorá brzdí dokončenie prác a otvorenie kaštieľa. No najprv ti prečítam moje poznámky.“

Veronika si potiahla z cigarety a zložila si slnečné okuliare.

„Nie, to nie! Radšej mi ich daj len prečítať. Namietala. Nechcela, aby sme o týchto veciach rozprávali nahlas, čo bol vlastne obvyklý postup. Veronika vzala papiere a očami prebehovala poznámky zo všetkých strán. Trvalo to asi tri minúty a potom papiere znova poskladala a vrátila mi ich.“

„Neboj sa, všetky údaje som si zapamätala a mám ich v hlave. Keď dôjdem domov, všetky si ich prepíšem. A ty

potom, keď všetko vyriešiš, poznámky musíš spáliť. Ako vždy pri takýchto situáciách.

„Áno, samozrejme, Veronika, poznám pravidlá. Takže ja ti poviem moju verziu, ako vyriešiť celú vec. Máme tu ženu – prízrak – ktorá zomrela presne pred 367 rokmi. V rakúskom Burgenlande. Nedopátral som sa, prečo tam uviazla na takto dlho. Chudera, zomrela taká mladá a ani nevedela o tom, že je mŕtva. Celé tri storočia až podnes blúdila po kaštieľoch a zámkoch a hľadala svojich príbuzných a ešte k tomu nemala možnosť odovzdať list od kráľa grófskej rodine v Michalovciach. Dokonca sa mi ten list podarilo získať. Mám ho zapečatený v mojej taške. No ten list teraz nie je dôležitý. Mojm cieľom je nájsť pre ňu cestu na druhú stranu alebo snád' k večnému pokoju, ktorý zjavne ešte stále nemá.“

Veronika si prehadzovala dlhé čierne vlasy z boka na bok, čo znamenalo, že tuho rozmýšľa a o chvíľu príde jej rozhodnutie. Týmto je známa v našich ezoterických kruhoch. Občas okolo nás prešli ľudia so svojimi psami, ktorí si nás oňuchávali a pokračovali ďalej v ceste za slobodou. Veronika si nasadila znova okuliare a položila si kabelku do lona. Bolo to znamenie, že naše stretnutie sa bude končiť.

„Branko, rozhodla som sa pre druhú verziu riešenia. Tá prvá mi akosi neponúkala vysoký predpoklad úspechu. Ale tú druhú si premyslel veľmi dobre, možno by to ani mne nenapadlo. Čiže hneď dnes všetko rozbehnem. Až si overím potrebné informácie, aby som získala odpovede na konkrétne otázky, ktoré z toho vplynuli, zorganizujem celú vec veľmi rýchlo. Predovšetkým ide o to, aby boli všetky zainteresované strany spokojné. Ver mi. Zajtra poobede ti pošlem e-mail a po

prečítaní ho ihneď zmaž. Teraz odídem a zapojím do toho pár ľudí, ktorí majú prístup k takýmto dávnym informáciám. Verím, že sa dopracujeme k vyriešeniu celej záležitosti. Nechceš sa vrátiť k nám? Si spokojný na invalidnom dôchodku?“

Ťažko som si vzdychol a zamietol som túto ponuku.

„Ďakujem za ponuku, ale už sa na to necítim. Zdravie neslúži už tak, ako má, a preto som skončil na invalidnom dôchodku. Som unavený a teraz sa venujem hlavne písaniu kníh. Je to môj hlavný koníček. Nie som spokojný na dôchodku, je to veľmi málo a musím zháňať brigády, aby som všetko vykryl tak, ako treba. Občas ani to nestačí. No už nemám síl byť zapojený do veľkých riešení a byť pod tlakom danej situácie. Charitatívnu činnosť radšej prenechám mladším záujemcom. Vieš, je to všetko pekné, ale musím aj niečo zarobiť, lebo z takej činnosti sa nič negeneruje. Je to dobročinnosť. Šľachetná vec, ale mám pred sebou ešte ťažké časy a musím sa obracať, ako najlepšie dokážem.“

Veronika sa ani nepohla a pozerala pred seba.

„Samozrejme, Branko, rozumiem. Veď aj ja mám bežné zamestnanie a tomuto sa venujem len popri robote. Mám dobrý pocit z toho, že môžem pomôcť v ťažkých chvíľach tomu, čo to potrebuje. Tak sa preto netráp. No a túto záležitosť dotiahneme do konca. Už musím ísť. Ty pokračuj v tom, čo si začal. Nechávaj tomu voľný priebeh. Ja to vidím tak, že do víkendu to bude všetko vybavené. Tak ti potom napíšem. Zatiaľ ahoj, som rada, že si sa mi ozval.“

„Aj ja ďakujem za pomoc, vyzeráš veľmi dobre.“

Musel som jej aj polichotiť, keďže naozaj vyzerala veľmi pekne a ako vždy v peknom kostýme. Už napohľad je jasné, že pracuje za stolom v nejakom úrade. Veronika nasadla do svojho bieleho auta a zmizla z dohľadu. Chvíľu som ešte sedel na lavičke a rozmýšľal som, ako mám viesť ďalšie rozhovory s Amátou, samozrejme, ak sa v noci objaví. Zašiel som si ešte do obchodu a kúpil nejaké sladkosti. Bolo celkom pekné počasie, a tak som sa veľmi neponáhľal. V hlave som si premietal izby a chodby z kaštieľa, či som predsa len niečo neprehliadol. No stále som na nič neprišiel. Nikde som v kaštieli nenarazil na jedinú zmienku alebo na nejaký dôkaz o existencii tejto mladej zosnulej grófkky. Ved' to ani nie je možné, ak sem prišla z takej ďalekej minulosti. Blížil som sa pomaly k vstupnej bráne kaštieľa. Robotníci už odišli, ale Dianu som videl opretú o zábradlie dvojitého schodiska. Neuvedomil som si, že je už toľko hodín a koniec pracovnej zmeny. No došiel som ešte načas a nikto nebol o nič ukrátený.

„Tak ako sa máte, Branko? Boli ste sa trochu prejsť? To je dobré. Aspoň neprepadnete nejakej fóbii, keďže musíte nejaký čas bývať v tomto veľkom, tmavom a uzavretom kaštieli. Ak chcete, tak vám dnes v noci nechám kaštieľ otvorený, aby ste sa mohli aj v noci prejsť. Urobím tak na povolenie riaditeľa, pretože v nočných hodinách by mali prísť technici z Humenného. Riaditeľ sa rozhodol, že dá namontovať kamerový systém, ale iba na nádvorie, aby sme mali záznam o pohybe ľudí okolo kaštieľa. Vnútri kaštieľa sa nebude montovať takáto technika, a to zo zvláštnych dôvodov súvisiacich s inventárom, pamiatkami a históriou. Preto dnes v noci budete môcť vyjsť aj von na vzduch. Ja prídem ráno

o šieste, takže si už v tomto čase budete môcť ísť pokojne ľahnúť.“

Potešil som sa, že bude trochu zmena a nebudem úplne zamknutý na kľúč.

„Ďakujem, Diana, to je skvelé a teším sa, že sa budem môcť v noci prejsť po vonku. Idem teraz do svojej izby a možno si aj trochu ľahnem.“

Prešiel som dlhými chodbami a zamieril som do zadnej časti kaštieľa. Sadol som si k písaciemu stolu a dal som dokopy papiere s poznámkami. Vedel som, že moje skúmanie záhady už nebude trvať dlho. Zapojil som do toho Veroniku, a tak to bude mať veľmi rýchly spád. Zmohli ma driemoty, a preto som si na chvíľu ľahol. Do izby sa nenápadne vkradla Darsy a ľahla si na koberec pod okno, aby na ňu svietilo slnko. Rozmýšľal som ešte nad mnohými vecami a potom nastala prázdnota.

Bolo niečo pred ôsmou hodinou, keď som sa zobudil na zvláštny pocit. Zdalo sa mi, že nie som v izbe úplne sám, ale nikoho som nevidel. Pozrel som sa pod okno, ale Darsy tam už nebola. Nezobudil ma ani škriekavý vták, ale zvláštna tieseň. Ešte som trochu ležal a po chvíli som sa posadil. Mal som taký pocit istoty, že už to všetko nebude dlho trvať. Prezliekol som sa a dľaňami som búchal po stole. Takto som občas privolať Darsy k sebe. No tentoraz nereagovala a neobjavila sa. Vošiel som izby ozbrojený baterkou a počul som trúbenie auta. Ponáhľal som sa k hlavnému vchodu. Keď som tam došiel, vonku na parkovisku stála biela dodávka s humenskou značkou. Na nádvorí stáli nejakí muži s technickými kufríkmi v rukách.

Zišiel som k nim dole na nádvorie. Vysoký chudý muž v oranžovo-čiernych montérkach mi podal ruku.

„Dobry večer. Som Berny a prišli sme z Humenného. Zajtra od rána budeme montovať kamerový systém na nádvorí tohto kaštieľa. Povedali mi, že tu budete vy a že si môžeme všetok materiál a náradie vynosiť do kaštieľa.“

„Teší ma. Ja som Branko. Áno, viem o vás, že ste mali prísť a je tu pre vás pripravená miestnosť, kam si všetko môžete uložiť. Potom to zamknete a kľúč si môžete zobrať so sebou. To je istota, že sa tam nikto iný nedostane.“

Berny dal rukou pokyn ostatným spolupracovníkom, ktorí čakali v aute, aby začali vykladať a nosiť veci do kaštieľa. Ja som sa šiel prejsť po záhrade a okolo koniarne. Potom som sa zastavil pri vykopávkach rotundy a zostal som tam chvíľu stáť. Predstavoval som si, ako to ľudia v skorších dobách našich dejín stavali viac-menej holými rukami z kameňa. Ako v tom bývali a ako je možné, že takáto stará stavba zanechala dôkaz v podobe základov dodnes. Mám to viacero teórií. No málokto by s nimi, samozrejme, súhlasil. Chvíľu som sa ešte prechádzal a možno prešla iba polhodina, keď som videl, že všetci technici už nasadajú do auta a odchádzajú na niektorú ubytovňu. Hlavnú vstupnú bránu som zamkol tak, ako mi to nakázala Diana, a kľúče som odniesol do návštevej miestnosti v kaštieli. Potom som ešte vyšiel na nádvorie a oprel som sa o biele murované zábradlie. Predstavoval som si, ako kedysi gróf a celé panstvo stáli na mieste, na ktoré som sa postavil tentoraz ja. Ako asi premýšľali a akými očami sa pozerali na tento svet. Určite si mysleli, že tento svet im bude patriť navždy. A ja stojím teraz na troskách týchto ich predstáv a viery

v nesmrteľnosť. Začalo sa pomaly zvečerovať a trochu sa ochladilo. Tak som vošiel dnu a zatvoril som veľké drevené dvere so sklenenými výplňami. Oprel som sa o zárubňu a len tak som hľadel na nádvorie. Bolo zvláštne, že Darsy sa neukázala. Možno odbehla niekam ďalej a nevie sa už vrátiť späť. Potom som si sadol do kresla a pozeral som do prázdna. Bol som otupený celkom unavený zo zvláštnych udalostí, ktoré sa mi prihodili za posledné dni. Prial som si, nech už je všetkému koniec, aby som sa mohol vrátiť domov a už nikdy viac neriešiť záležitosti ezoterického charakteru. Pozrel som na mobilný telefón – bolo po desiatej hodine večer. Stále som mal ešte veľa času, kým sa objaví Amáta – ak sa vôbec ešte objaví. Možnože zablúdila niekde inde a už sa nebude vedieť vrátiť. Nechal som všetkému voľný priebeh tak, ako mi radila Veronika. Skontroloval som dvere, ktoré zamkol vedúci technikov. Boli zamknuté, takže všetko bolo v poriadku. A tak som sa ešte prechádzal po halách a izbách po kaštieli. Náročky som občas robil buchot, aby ma počula Darsy a aby sa ku mne vrátila, ak sa ešte vôbec nachádza vnútri kaštieľa. Upútal ma jeden obraz na stene. Bola na ňom namaľovaná grófká. Vyzerala, akoby bola živá. Mal som pocit, že sa na mňa uprene pozerá a každú chvíľu mi niečo povie možno v maďarskom jazyku. No nič také sa nestalo, hoci ten obraz vzbudzoval takýto dojem. Darsy sa stále ešte neobjavila. Predpokladal som však, že keď v noci pôjdem trochu sa prejsť von, tak sa objaví. Sadol som si na chvíľu do kresla v malej obývačke, kde sme po nociach debatovali s Amátou. No zatiaľ som bol úplne sám. Keď sa blížila polnoc, trochu som znervóznel. Uvedomil som si, že sa vlastne cítim byť v ohrození preto, že kaštieľ je odomknutý. Až doteraz som si neuvedomil, že som bol vlastne

v bezpečí, keď bolo všetko zamknuté. Vstal som z kresla a šiel som do návštevnjej miestnosti. Bola úplná tma. Na kaštieľ a nádvorie dopadal mesačný svit, ktorý ho osvetľoval ako jediný. Znova nastalo to nočné otrasné hrobové ticho, ktoré ma dosť ubíjalo. Neznášam ho. Človek nadobúda divný pocit, že sa stane niečo nepríjemné, niečo zlé. Po každej takejto noci, keď sa skončí a začne sa nový deň, sa cítim šťastný. Cez deň sa cítim najlepšie. Najmä, ak svet rozžiaria hrejivé slnečné lúče. Noc mi väčšinou neprináša dobré pocity ani myšlienky. Oprel som sa o veľké dvere a pozeral som cez sklo na nádvorie. V mesačnom svite sa na pravom boku dlhého schodišťa mihol nejaký tieň. Otvoril som pomaly dvere a sledoval som celé schodište, ako aj najbližšie okolie, no nič zvláštneho som nevidel. Tak som sa otočil smerom ku vchodu – a vo dverách stála Amáta. Mala stále to isté oblečenie ako predtým. No tentokrát mala na hlave veľký čierny klobúk.

„Ach, ako si ma len vystrašila! Nevidel som ťa, ako si prišla?“

No Amáta sa ani nepohla a ani mi neodpovedala. Prebehol po mne mráz. Zostal som stáť ako prikovaný. Amáta spravila krok vpred a potom pozvoľna začala kráčať ku mne. Zastavila sa tesne oproti mne. Bola naozaj krásna a v tom klobúku ako stelesnená božskosť. Chytila ma za ľavú ruku. Jej pravá ruka, ktorou ma chytila, bola studená ako ľad. Pozrela mi priamo do očí. Hneď ma striaslo, keď som si uvedomil, že tie oči sú už dávno mŕtve. No nepochybne krásne.

„Pod', trochu sa prejdeme a potom môžeme ísť do kaštieľa.“

Nenamietal som a držal som ju za tú studenú ruku. Keď sme sa spolu prechádzali, Amáta mi rozprávala o niektorých úsekoch zo svojho života. Na nič som sa nepýtal a všetko som nechal plynúť samo tak, ako to prišlo. Povedala mi o rôznych hlúpostiach, ktoré robili so sesternicou Esterou a na ktoré si spolu často spomínali. Do veľkého kresla v rodičovskej spálni posadili veľkého ušitého panáka z bielych handier a potom zabúchali na dvere do rodičovskej izby a utiekli. Hneď nato bolo počuť mamine kričanie o pomoc. Vystrašili matku aj oca a náramne sa na tom bavili. Takisto mi povedala o svojom nápadníkovi Franczovi. Problém bol len ten, že nebol modrej krvi. Nebol šľachtic, ale len posol správ medzi šľachtickými rodmi. Raz poslal list Amáte, v ktorom jej vyznával lásku, a ten list našla jej matka. Okamžite jej zakázala stretávať sa s ním a keď priniesol nejakú depešu z inej časti Uhorska, Amáta musela ísť do svojej izby, aby sa vôbec nevideli. Jej matka grófka Amélia bola veľmi prísna a celý život sa správala podľa šľachtického protokolu. Jej otec gróf Achác nebol až taký prísny. Dovolil svojej jedinej dcére oveľa viac, ako jej povoľovala matka. Spravoval celú časť juhozápadného Uhorska a bol oddaný svojmu kráľovi tak, ako sa to píše v šľachtickom protokole. Keď sa Amáta vrátila od mora so svojimi sesternicami a bratrancami, veľmi ochorela. Otec sa vyjadril, že je schopný obetovať aj svoje panstvo, len aby jeho milovaná dcéra Amáta vyzdravela. Ďalej som už poznal ten príbeh, ako sa dostala do nemocnice v Burgenlande, kde vo veľmi krátkom čase zomrela. Tentoraz však kráčala vedľa mňa a držali sme sa za ruky. Hoci som bol bližšie k tejto krásnej budúcej grófkke, cítil veľkú zimu. Bolo to fascinujúce. Pomyslel som si, že isto nikdy neolútujem, že som sa vo svojom živote

začal zaujímať o tieto veci a ezoteriku. Cez úseky jej rozprávania som si predstavoval, ako vyzeral svet v jej dobe. Bol to čas absolútneho mieru. Všetci si mysleli, že takýto svet bude navždy a nikdy sa už nezmení. No ani Amátini rodičia nemohli tušiť, že monarchia raz zanikne a raz Európa zažije jatky, o akých ani nesnívala v tých najhorších snoch. Táto kráľovská rozprávka bude mať katastrofálny koniec pre mnoho národov. Zastavili sme sa a Amáta zodvihla hlavu a pohľad uprela na spln mesiaca. Tisla mi ruku svojou studenou rukou a bol som v absolútnom pokoji.

„Nad čím premýšľaš Amáta?“ Spýtal som sa jej a takisto som pozrel hore na mesiac.

„No nad tým, že prečo som ťa stretla. Ty si mi otvoril oči a objasnil celú situáciu. Celé storočia som blúdila po Uhorsku a nikoho som nenašla len teba. Som šťastná a neviem, ako sa ti odvdáčiť. Odovzdaj, prosím, môj list tam, kam patrí. Ja ho už nemám komu dať.“

„Samozrejme, že ho odovzdám do tých pravých rúk. Som veľmi rád, že som ti dokázal pomôcť pri tvojom blúdení. A verím, že už čoskoro nájdeš svoj pokoj a stretneš sa so svojimi blízkymi.“

Amáta sa prestala pozerat' na mesiac a objala ma okolo krku. Cítil som hrozný chlad, ale snažil som sa nevenovať tomu pozornosť. Takisto som ju objal okolo štíhleho pása a chvíľu sme takto zostali stáť v mesačnom svite. Nebilo jej srdce. Bola úplne ľadová, ale naozaj krásna a v tom čiernom klobúku bola ako božie stvorenie. Zobral som jej znova ľavú ruku do svojej a pomaly sme kráčali do kaštieľa. Vošli sme dnu

a zasvietil som baterku. Tentokrát sme nešli debatovať do malej obývačky, ale zostali sme v návštevnnej miestnosti. Sadol som si do kresla, no a Amáta sa vôbec nezdráhala a sadla si na moje nohy. Bolo mi úplne jasné, že to bude posledná noc s Amátou. Cítil som, že čoskoro odíde bez slov. Mal som v hlave ešte veľa otázok, ale nejako som ich nedokázal vysloviť. Sedeli sme v objatí a ona si oprela hlavu o moje čelo. Jej veľký čierny klobúk zakrýval aj moju hlavu. Splynuli sme akoby v jednu bytosť. Bez jediného slova a bez ďalšieho vysvetľovania sme obaja vedeli, čo príde. Vedel som, že tú chvíľu si budem pamätať do konca svojho života. Mať v náručí príznak v podobe krásnej mladej grófkky, to naozaj človek nezažije každý deň. Nebudem to môcť raz rozprávať ani svojim vnúčatám. Mysleli by si, že som už úplne prišiel o zdravý rozum. Občas som Amátu pohladil po chrbte, kde mala uviazanú bielu šnurovačku, aká sa nosila v jej dobách. Bol som skoby zhypnotizovaný a už som nevnímal chlad, ktorý z nej vychádzal. Nemo sme sedeli v objatí a prichádzal čas, ktorý už zákonite musel prísť tak, ako sa strieda deň s nocou. Nič, naozaj nič netrvá večne. Ani Amátine stáročné blúdenie po kaštieloch a zámkoch. Mojej polnočnej grófkky prichádzajúcej vždy len po polnoci. Nad ránom, keď sa už začalo rozvidnievať, začali škriekať vtáky. Vnímal som ich, ale neprebrali ma úplne zo sna. Spal som sám v kresle a zobudila ma až správkyňa Diana, keď prišla.

Spomienky a nostalgia.

„Branko, choďte si ľahnúť do izby. O chvíľu sem prídu technici a budú pracovať na vonkajšom kamerovom systéme.“

Nenamietal som a ťažko som sa postavil. Bol som úplne dolámaný z tej nevhodnej polohy v kresle. Odišiel som do svojej izby, otvoril som okno a ľahol som si. Chcel som spať pri otvorenom okne, lebo som vedel, že žiaden ruch zvonka ma nezobudí. Zazdalo sa mi, keď som upadal do mrákot spánku, že na okne sedí moja biela spoločníčka Darsy, no nevenoval som jej pozornosť.

V sne som uvidel Amátu, ako sa skláňa nado mnou a s úsmevom mi ukazuje nejaký znak prstami. Tento znak si priložila na prsia a s úsmevom odišla z izby. Ako obvykle za oknom zaškriekal netolerantný vták a zobudil ma. No neotváral som oči. Len som tak ležal a v hlave som si premietal sen, v ktorom sa mi zjavila Amáta a ukazovala mi zvláštny znak. Vtedy som netušil, čo to mohlo znamenať. Snažil som sa vzbudiť, no trvalo mi dlho, kým som sa posadil a dal som sa do poriadku. Bolo krátko po štvrtej hodine poobede. Na stole som mal ako vždy zabalený obed v polystyréne a odkaz od Diany.

„Riaditeľ vám odkazuje, že až vstanete, tak ho máte zavolať na jeho súkromný mobil, pretože už v tú hodinu určite nebude vo svojej kancelárii.“

Vzal som do ruky svoj mobilný telefón a zadal som jeho číslo. Po chvíli zvonenia riaditeľ Richard zdvihol mobil.

„Haló... pán riaditeľ, ste tam?“

V telefóne sa ozval unavený hlas.

„Dobrý deň, Branko. Áno, počujem vás. Len sa vás chcem spýtať, ako sa máte a či nepotrebuje niečo odo mňa. Dnes som zahájil montovanie kamier na vonkajšie priestory zámku. Tak tam máte trochu rušno.“

Bol som rád, že nešlo o niečo horšie alebo väčšie, len o tieto malicherné starosti.

„No ja už dnes nebudem spať v kaštieli. Prípád zjavovania divnej bytosti tu v kaštieli je ukončený. Teraz len vybavím poštu, vypíšem správu do archívu a dám vám vedieť, keď budem odchádzať. Môžete byť už pokojný a môžu sa vrátiť aj pracovníci na nočné zmeny. Ja vám garantujem, že ten prízrak sa už v tomto kaštieli nikdy neukáže. Je preč. Jedine, žeby sa znovu objavil nejaký úplne iný, ale túto možnosť celkom vylučujem.“

Riaditeľ sa potešil a dohodli sme sa, že na ďalší deň zjdem do kancelárie a opíšem aspoň zhruba priebeh riešenia záhady. Netrvalo to až tak dlho, ako sme obaja predpokladali a už sa môžu renovačné práce v kaštieli rozbehnúť naplno a bez akýchkoľvek prekážok. Je možné, že sa všetko stihne vo vopred stanovenom termíne ukončenia a kolaudácie celého objektu. V prednej časti si technici doniesli aj originálny kávovar a keďže som doteraz nemal možnosť si uvariť kávu, šiel som ich poprosiť o kávu, Boli úslužní a trochu sme sa porozprávali o ich práci a potom zase trochu o tej mojej. Veľmi neverili, že sa v kaštieli môže niečo také diať. Záleží na povahe človeka. Vedúci danej firmy chcel vidieť, ako to v kaštieli vyzerá, a preto sme sa trochu prešli po kaštieli. Všetko porovnával s kaštieľom v Humennom. Je to kaštieľ z rovnakého obdobia ako tento, len je oveľa väčší. Potom sme

sa vrátili do prednej časti. Hodil som prázdny umelý pohár do koša a vrátil som sa do svojej izby. Sadol som si k stolu a položil som pred seba mobilný telefón. Otvoril som svoju e-mailovu schránku a hneď mi udrel do očí e-mail od Veroniky. Bol na ňom názov: Cesta k domovu. Vyrovnal som sa na stoličke a hneď som ten e-mail otvoril. Tu je jeho kompletný prepis.

Ahoj, Branko.

Tak pôjdem pekne poporiadku. Kontaktovala som našich známych v Srbsku. V meste Vršac v danom roku žila a panovala grófska rodina s priezviskom F... Pre rôzne dôvody nikde nemôžeme zverejniť priezviská. Gróf panoval celému juhozápadu Uhorska. Bol to v tom čase naozaj mocný človek. No veľa sa v archívoch nezachovalo. Je to už viac ako 300 rokov do minulosti. Len zhruba vieme o tom, že mali len jedinú dcéru, ktorá zomrela veľmi mladá v rakúskom Burgenlande zrejme na ťažký zápal pľúc. Volala sa Amadil F... Tak to je tá tvoja Amáta. V našej reči sa to meno vyslovuje takto. Spisovne po maďarsky je to Amadil. Bola miláčikom svojej rodiny a pripravovala sa na vládnutie po svojom otcovi. Navštevovala školu, v ktorej sa vzdelávala v predmetoch pre budúcich vladárov. No, žiaľ, nedožila sa toho. Jej hrob, hrobku, údaje pochovaní... sme nenašli v žiadnych záznamoch. Nemá ani kryptu v kaštieli v meste Vršac, odkiaľ pochádzala. Kontaktovali sme správcu toho kaštieľa. Po toľkých rokoch sa kaštieľ po rôznych úpravách mnohokrát zmenil a takisto

polovica z neho bola zničená počas druhej svetovej vojny. Dnes má už úplne iný výzor. A podľa mňa je to hlavný zádrhel v celej veci. Amáta sa možno viackrát vrátila po polnoci takisto ako všade inde. No nespoznala svoj domov a nikoho nenašla. A odvtedy blúdila po celom jej domnelým Uhorskom, ktoré už dávno neexistuje. A to, že nikde nie je záznam o jej hrobe ani v tých najstarších záznamoch, môže súvisieť s jedným faktom. Totižto približne v období, keď Amáta zomrela, spaľovali zomrelých z dôvodu podozrenia na neznámu infekčnú chorobu. V rakúskych nemocniciach spaľovali mŕtvych už tri hodiny po ich smrti. Zrejme nechceli riskovať epidémiu. Takže Amáta zomrela v Rakúsku a v to ráno ju možno už odniesli aj na kremáciu napriek tomu, že išlo o veľmi vysoko postavenú osobu z grófskeho rodu. No a teraz ti objasním ďalšiu vec ohľadom listu, ktorý ti odovzdala. Vo viacerých historických záznamoch sú nejasné zmienky o niečom, čo vyzeralo ako snaha o prevrat alebo o úplne rozbitie monarchie. V Uhorsku zrejme existovala tajná polícia, niečo na štýl dnešnej tajnej služby. A najlepšie na tom je to, že túto depešu rozposlal po celom Uhorsku iba vysokým predstaviteľom, t. j. grófom a grófkam sám mladý kráľ, ktorý nemal ešte ani 20 rokov. Nevieme zatiaľ, čo sa píše v tvojom liste. No máme takú indíciu, že išlo o varovanie. Amáta ho pravdepodobne nestihla nikomu odovzdať alebo aspoň ponúknuť na prečítanie niektorým vysokopostaveným osobám v Uhorsku. No dejiny mám ukázali, že toto varovanie určite bolo úspešné. Uhorsko zaviedlo nejaké zmeny a rôzne opatrenia voči takémuto prevratu alebo rozloženiu – na ešte veľmi dlhý čas. Presne na ďalších 367 rokov, ak všetko datujeme od smrti Amadil – čiže Amáty. Najprv sa mi to všetko zdalo veľmi zložité

a neriešiteľné. Sadli sme si k tomu viacerí a každý povedal svoj posudok. Na konci sedenia som bola veľmi rada, pretože sme dospeli k záveru. Bolo to vlastne také jednoduché, že sa až čudujem, že som na to hneď sama neprišla. Riešenie celej záležitosti je nasledovné: Už sme kontaktovali cirkevný a mestský úrad vo Vršaci. Dohodli sme si presný postup. V tento večer vo Vršaci v kaštieli, z ktorého Amáta pochádza, kňazi z miestnej diecézy odslúžia omšu za Amátu. Za jej návrat domov a večný pokoj. V podzemí, kde sú pod kaštieľom krypty tohto rodu, nechajú vytesať kamennú tabuľu s jej menom. Formálne ju uložia vedľa jej rodičov pri slávnostnom obrade. Kňazi pátrali po tom, ako asi mohla Amáta vyzeráť. V katakombách kaštieľa našli jeden veľmi starý obraz. Niektoré časti na ňom sú už rozmazané alebo zmizli úplne. No videla som fotku, ktorú mi hneď poslali e-mailom. Je na ňom veľmi pekná mladá žena štíhlejšej postavy v dobových šatách. Na hlave má veľký čierny klobúk. Kňazi sa domnievajú, že ide o Amátu. No ostáva to len na ich domienke, keďže na obraze nie je žiadne meno a dokonca ani podpis maliara, podľa ktorého by sme vedeli následne datovať túto maľbu. Keďže neseďí na nikoho v tomto rode (prechádzali sme na diaľku archívne záznamy), predpokladáme, že ide o Amátu. Takže práve tento obraz položia ku kryptám počas omše. Tentokrát už určite nájde svoj domov a svoj pokoj. Kňazi jej už pomôžu prejsť na druhú stranu aj po toľkých stáročiach blúdenia a samoty. Podobný postup sa už párkrát zrealizoval a aj v iných prípadoch to fungovalo. Vidíš, ani nebolo treba veľa špekulovať. To sú všetky základné veci o Amáte, ktoré som ti chcela napísať. Viac nie je nutné riešiť ani zbytočne komplikovať. Som rada, že si dodržal aj základné stanovy –

v žiadnom prípade sa citovo ani nijako ináč nezblížovať so záujmovým subjektom. Tak to je všetko, čo som chcela. Prosím, ihneď zmaž tento e-mail z dôvodu toho, aby sa nedostal do rúk nejakým hekerom, ktorí by mohli prekrútiť podstatu celej myšlienky. A na záver – som rada, že som mohla pomôcť.

S pozdravom: Veronika.

P. S. Predsa som len na niečo zabudla. V spodnej časti obrazu, na ktorom je zrejme Amáta, je namaľovaná a už dosť nezreteľná (aspoň na fotke) biela mačka.

Na prelome mesiaca máj/jún 2021 som sa šiel prejsť mestom, keďže som nemal nič na práci. Rozhodol som sa, že sa pôjdem pozrieť aj ku kaštieľu, ako vyzerá po úplnom dokončení. Cesta netrvala dlho a o necelých pätnásť minút som už uvidel kaštieľ. Prišiel som k hlavnému vstupu a chvíľu som čítal informačnú tabuľu. Medzitým okolo mňa prešli zvedavci, ktorí si to zamierili rovno do kaštieľa. Pozrel som dohora na hlavný vstup a uvidel som tam správkyniu a zároveň sprievodkyňu Dianu, ako vysvetľuje niečo návštevníkom. Na prehliadku kaštieľa sa chodí v intervaloch po skupinách. Ja som však nemal záujem o túto prehliadku. Poznám už v interiéroch kaštieľa skoro každý kút. Slnko praveľmi páľilo na

to, aby som tu zotrval dlhšie, a tak som vyšiel hore k hlavnému vchodu. Návštevníci aj s Dianou boli už dnu v kaštieli. Ja som sa oprel o biele murované zábradlie. Trochu som sa zasníl a keď som precitol, zmocnil sa ma vnútorný žiaľ. Predo mnou bolo nádvorie, kde sme v noci stáli v objatí s Amátou. Uvedomil som si, že všetky spomienky sú ešte vo mne veľmi živé, že som možno spravil chybu, že som sem prišiel. Stál som nepohnute a v hlave sa mi ozýval Amátin hlas, ako sa ku mne prihovára a rozpráva mi rôzne situácie zo svojho života. Nikto z týchto návštevníkov a ani turistov nemá poňatia, čo sa tu ešte nedávno odohrávalo. Renovačné práce sa dokončili včas, keďže už bolo možné pracovať aj v noci. Amáta zrejme našla svoj pokoj a odišla na druhú stranu za svojimi blízkymi. Už nikdy viac sa v tomto kaštieli neukázala. Zrazu slnko zakryli ťažké čierne mračná. Dvihol sa silný vietor a prach sa zodvihol zo zeme ako démon prichádzajúci z pekla. Striasla ma zima a rozbehol som sa dole točivým mostíkom smerom na nádvorie. Zastal som v strede nádvoría a bola mi príšerná zima. Pozeral som hore na ťažké mračná, z ktorých začal pršať studený silný dážď. Na mojich lícach som pocítil dotyk dvoch ľadových dlaní. Bolo to poďakovanie z neba.

Brandon McIntire sa narodil v Michalovciach v roku 1978. Dielo *Polnočná grófka* je ďalším príbehom z mesta Michalovce.

Dej sa odohráva v kaštieli v historickom centre Michaloviec. Zmienka o šľachtickej stavbe na tomto území pochádza už z 13. storočia. Kaštieľ prešiel niekoľkými prestavbami, no dodnes si zachoval barokové aj klasicistické architektonické prvky. Dlhodobu až do zániku rakúsko-uhorskej monarchie kaštieľ obývala zemepanská rodina Sztárayovcov. V tomto príbehu stratená grófka Amadil hľadá svoj pokoj, no už stáročia sa jej ho nedarí nájsť. Nešťastie ju privedie až do kaštiľa v Michalovciach, kde sa začne hľadanie tej správnej cesty, ktorá by ju mala doviesť až tam, kam patria všetky stratené duše. Autor použil znova princíp záhadnosti a paranormálnych javov, čo sa prelína s každodennou realitou. Pri jednom rozhovore padla otázka na autora: Ako je možné písať toľko záhadných príbehov zo svojho okolia? Autor odpovedal pohotovo: Neviem presne, ako funguje celé univerzum. No keď sa vy pozriete pred seba, vidíte kaštieľ, budovu. Ale ja vidím celý príbeh. A takto vzniká celá moja tvorba.

